

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΕΝΑ ΤΑΞΕΪΔΙ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

(Πρωτοχρονιάτικο διήγημα)

Από τὸ πρωτὶ, πάρα πολὺ πρωτὶ, εἶχε κατέβει στὸν σταθμὸ ὁ Μιχαλῖος, ὁ Μανιελλάς, περιμένοντας τὴν ἐξαδέλφη του, ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὴ Ζηλιάχωθα, μὲ τὸ τραῖνο τῆς Θεσσαλονίκης.

Ἡ, γιὰ νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, ἡ ἐξαδέλφη του, δὲν ἦταν ἐξαδέλφη του, ἀλλὰ ἐξαδέλφη τῆς γυναίκα του, τῆς Συρματζούδας, ποὺ ἦταν ἀπὸ ἐκεῖ ψηλά. Γιατί ὁ Μιχαλῖος ὁ Μανιελλάς, ἦταν Ἀθηναῖος γνήσιος καὶ ἀκλόνητος, ὅπως ὁ Παρθενώνας, τὸ καφενεῖον Ζαχαράτου καὶ τὸ Πρωτοδικεῖο ἐδῶ καί... δέκα χρόνια.

Τώρα, θὰ πῆτε: «ποῦ θρῆκε τὴ Συρματζούδα, ἀπὸ τὴ Ζηλιάχωθα;»

Πολεμικὴ... ἀνάγκη!

Στρατιώτης ὑπηρετῆσε στὴν προκάλυψη, τὸν στείλαν στὴ Ζηλιάχωθα, θρέθηκε ὡς βοηθὸς σωφέρ, αὐτοκινήτου στρατιωτικοῦ, γιὰ τὴν ἐπικοινωνία τῶν τμημάτων, γνώρισε τὴ Συρματζούδα, χοντρές κουβέντες, στοὺς δικούς της ἔλεγε πὼς ἦταν μεγαλέμπορος στὸν Πειραιᾶ καὶ ἐργοστασιάρχης σπέρτων καὶ λουμιניῶν στὴν Ἀθήνα, τὸ κεφάλι του ἐφούσκωσε, ἦταν κ' ἡ Συρματζούδα ὡμορφη, εἶχε καὶ προίκα ἀρκετὴ, τοῦ ἄρεσε, τῆς ἄρεσε, θρῆκανε κι' αὐτοὶ συμφέρον ν' ἀποκυταστήσουνε τὴν κόρη τους, μὲ ἕναν Ἀθηναῖον βιομήχανο, τὴν πῆρε, τὴ στεφάνωσε, πέρασε τὴ θητεία του σὲ μῆνας μέλιτος γνησίου τῆς Ζηλιάχωθας, καὶ ὅταν ἀπολύθηκε κατέθηκαν ζευγάρι στὴν Ἀθήνα.

Ἐκεῖ ἡ Συρματζούδα, οὔτε τὰ ἐμπορικὰ του εἶδε, οὔτε τὰ ἐργοστάσιά του θρῆκε πουθενά, μὰ οὔτε καί... λουμίνια, οὔτε καντηλήθρα πουθενά.

— Ἐνεκα ἡ... κρίσις, δικαιολογήθηκε ὁ Μιχαλῖος.

Καὶ ἡ Συρματζούδα ἐνεκαρτέρησε κι' ἀρκεσθηκε στὰ παρόντα καὶ τὰ εὐρισκόμενα.

Ἄλλὰ ποιά παρόντα καὶ ποιά εὐρισκόμενα;

Ὁ ἐργοστασιάρχης καὶ μεγαλέμπορος τοῦ Πειραιῶς, προτοῦ νὰ πάη στρατιώτης, ἦταν γυρολόγος πωλητῆς φυτιλιῶν, λουμιניῶν, καρφιτσῶν κι' ἄλλων ψιλικῶν.

— Χίλιες καρφίτσες μιά δραχμὴ!

— Χαρτί, κύριος, καὶ φάκελλο: μολύβια, τσιμπιδάκια, καὶ βουλώματα. — Κόσμε, δὲν ἀκούς;

Σὰν ἔμαθε «σωφέρης» στὸ στρατό, ἄφησε τὸ παλαιό του τὸ ἐμπόριο καὶ προσελήφθη σὲ κάποια ἐταιρεία, δουλεύοντας ὡς «βοηθὸς σωφέρης» στὰ λεωφορεῖα τῆς ἡ ὁδηγὸς στὰ ἄλλα, τὰ «ταξί» τῆς, ὅταν ἐρχόντουσαν ξένοι ἢ ἐπαρχιωτὲς στὴν Ἀθήνα καὶ θέλανε νὰ γυρίσουνε καὶ νὰ ἰδοῦνε τὰ ἀρχαῖα τῆς καὶ τὰ περίεργα.

Ζούσανε καλά. Ρετσίνα εἶνε στὴν Ἀθήνα μπόλικη καὶ φθηνή. Ἡ Συρματζούδα δὲν εἶχεν ἀξιώσεις, ὁ Μιχαλῖος δὲν ἔκοψε κανένα, ἂν καὶ τὸ «ἔτσουζε» πολὺ — ἀλλὰ στὴν ὥρα του — καὶ ὁ καιρὸς περνοῦσε, ὥσπου ἤρθε τὸ γράμμα ἀπὸ τὴν ξαδέλφη τῆς, ποὺ ἦτανε δασκάλα ὅτι: «Ἐρχεται τώρα τίς γιορτές, Χριστούγεννα, Πρωτοχρονιά καὶ Φῶτα, ποὺ ἔχουμε διακοπές... γιὰ νὰ ἰδῆ τὰ ἀξιοθέατα τῶν Ἀθηνῶν, γιὰ τὰ ὁποῖα τόσα ἀκούει καὶ διαβάζει καὶ νὰ γνωρίσῃ τὴν Πρωτεύουσα, ποὺ οἱ Πάληουελλαδίτες, ἐδῶ ἀπάνω στὴ Ζηλιάχωθα τῆς λένε, — γιὰτὶ αὐτὴ δὲν κατέθηκε ποτὲ — πὼς εἶνε Πα-

ρισάκι».

Καὶ τελείωνε τὸ γράμμα:

«Σὺ τώρα Συρματζούδα μου, ποῦ εἶσαι πειὰ Πρωτευοσιάνα καὶ θὰ ξέρῃς τὴν Ἀθήνα, ἀπ' ὅξω κ' ἀνακατωτά, θὰ μ' ὀδηγήσῃς γιὰ νὰ τὴ γνωρίσω καὶ νὰ τὴ θαυμάσω καὶ ἐγώ».

— Καὶ τώρα! εἶπεν στὸν ἄνδρα τῆς, ἡ Συρματζούδα, τί θὰ γίνω!... Ποῦ νὰ τὴν πάω καὶ νὰ τὴν ὀδηγήσω ἐγώ, ποῦ δὲν ξέρω νὰ θγῶ, οὔτε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι;...

— Ἐννοια σου, γυναικούλα μου, εἶπεν ὁ Μιχαλῖος, κι' ἐγὼ τὸ πρᾶγμα θὰ τὸ κανόνισω.

— Κύτταξε, Μιχαλάκη, σὲ παρακαλῶ, γιὰ νὰ μὴ γίνω ρεζήλι στὴν ξαδέρφη μου.

— Ἐννοια σου, σοῦ εἶπα!...

Καὶ τὰ κανόνισε.

Ζήτησε ἄδεια ἀπὸ τὸν προϊστάμενο καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνος τοῦ ἀρνήθηκε, παρουσιάσθηκε μὲ δεμένο χέρι στῆς ἐταιρείας τὸ γιατρό, τοῦ εἶπε πὼς ἔπαθε «στραγγαλισμὸ», ὀδηγώντας ἕνα αὐτοκίνητο, δὲν ξέρω πόσων τόννων, καὶ γλυτώνοντάς το ἀπὸ κάποια σύγκρουσι σὲ μιά κακὴ στροφή, καὶ πὼς ἔπαθε τὸ χέρι του ἀπὸ τοῦτο, καὶ πὼς ἔχει καὶ πτώσι τῶν νεφρῶν.

— Γιατρέ μου, οὔτε νὰ κινήσω τὸ χέρι μου, μπορῶ, γιὰ νὰ πῶ ἕνα ποτήρι μὲ νερό.

Ὁ γιατρός ἐξήτασε τὸ χέρι του. Στραβομουτσούνιαζε, μὴ βρίσκοντας κάτι τι τὸ σοβαρό, μὰ κι' ὁ Μιχαλῖος φώναζε, τόσο πολὺ, ὅταν τὸν ἀγγιζε, ποὺ δὲν τὸν ἄφηνε διόλου νὰ τοῦ τὸ ἐξετάσῃ. Τέλος, γιὰ νὰ τὸν ξεφορτωθῇ ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ νὰ γλυτώσῃ καὶ ἀπὸ τίς φωνές του, τοῦ δωσε ἕνα πιστοποιητικὸ, πὼς ἔχει ἀνάγκη «δεκαήμερου ἀναπαύσεως, ὡς «παθὼν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ καὶ διὰ τὴν ὑπηρεσίαν».

Φορτωμένος μὲ τὸ πιστοποιητικὸ, ὁ Μιχαλῖος, πῆγε στὴν ἐταιρεία γιὰ τὴν ἄδεια καὶ φορτωμένος μὲ τὴν ἄδεια, πῆγε στὴ Συρματζούδα κι' ἐδέχθη τὰ συγχαρητήρια καὶ καμαρωμένος, γιὰ τὰ συγχαρητήρια, πῆγε πρωτὶ-πρωτὶ, χαράματα ἀκόμη, στὸ σταθμὸ, γιὰ νὰ δεχθῇ τὴν ξαδέρφη.

Τὰ εἶχε καταφέρει ὅλα, μιά χαρά...

— Μὴ στενοχωρεῖσαι, ξαδερφοῦλα μου, καὶ θὰ σὲ πάω, ἐγὼ σὲ ὅλα τὰ ἀξιοθέατα. Ξέρεις πὼς τὰ ξέρω, νεράκι, στὸ ὀρκίζομαι. Ἐγὼ πηγαίνω τοὺς Ἑγγλέζους, τοὺς Γάλλους, τοὺς ἀστέρις, καὶ ὅλους τοὺς μεγάλους, σὰν ἐρχονται γιὰ νὰ μᾶς δοῦν!... Καὶ πῆρα καὶ ἄδεια, γιὰ σένα ξαδερφοῦλα μου, δέκα ὀλόκληρες ἡμέρες, γιὰ νὰ σὲ γυρίσω!

— Μιχάλη μου, εἶσαι τζοβαῖρι, εἶσαι θησαυρός. Εἶπα κι' ἐγώ, ποῦ νὰ περάσω τίς γιορτές μου! Εἶνε Χριστούγεννα, Πρωτοχρονιά... Καλὰ ἔκαμα καὶ ἦρθα! Ἔτσι θὲ γνωρίσω καὶ τὴν Ἀθήνα, τὴν Πρωτεύουσα, ποὺ πρώτη φορά, τώρα τὴν βλέπω!

— Ἐννοια σου σένα, ξαδερφοῦλα μου καὶ ὅταν θὰ φύγῃς θὰ ξέρῃς γιὰ τὴν Ἀ-

Ἐκεῖ τὴν εἶδε, τὴν ἀγάπησε...

Ἄλλος ὅλα ναζι-σχεμένα...

Μεγαλέμπορος σπέρτων στὴν Ἀθήνα.

Ἐξέσωσε τὸν...

Καὶ ἐργοστασιάρχης λουμιניῶν στὸν Πειραιᾶ.

θήνα περισσότερα απ' όσα ξέρουν οί καθηγηται που είνε στη Ζηλιάχωθα κι' άς είνε και Παλληοελλαδίτες. "Εννοια σου, σύ, σου είπα. Έγώ είμαι μοναδικός γι' αυτά. Το έπάγγελμά μου είνε, ξαδερφούλα μου και άφησε πούμαι και 'Αθηναίος θέρος... * * *

Τήν άλλη μέρα, θγήκανε πρωί-πρωί. Η Συρματζούδα έμεινε να μαγειρέψη τίποτε.

— "Ασ' τηνε αυτή, της είπεν ο Μιχαλιός, αυτή τά είδε έκατό φορές, και τάχει πειά χορτάσει. Πάμε κατά το Ζάππειο.

Κατεβαίνοντας από την πλατεία του Κολωνακιού, είδαν σε μία ταβέρνα μέσα, που τηγανίζανε λουκάνικα.

— Πάμε να πάρουμε ένα μεζέ, και να πιουμε μία στο πόδι; Είνε μία ταβέρνα άριστοκρατική. Πρέπει να την δής.

— Έγώ, δασκάλα, να πιώ κρασί, στα

Δασκάλα στη Ζηλιάχωθα. μαγειρεία ;

— Δεν θαρρέσαι, ξαδερφούλα μου, έδω είνε της μόδας. "Αν είσαι μάλιστα δασκάλα, και δεν μεθάς κάθε βδομάδα, στην ταβέρνα, παύεσαι. "Ελα, που είσαι, κάπελα; "Ενα κατοσταράκι, δυό ποτήρια και μεζέ, με πιπεράκι κόκκινο... "Εβίθα.

— "Αλλο ένα ξαδερφούλα μου;

— Μά, πρωί-πρωί ;

— "Α, είνε άπαραίτητο. Το θέλει ή 'Αθήνα!

— Είσεγειαν.

Σηκώθηκαν να τραθήξουνε πιο κάτω. Σάν κατεθήκανε εκεί κοντά στο Στάδιο, στάθηκε ο Μιχαλιός, ξαφνικά.

— Βρέ, δώ κοντά, είν' ο παληαδερφός ο "Αγγελος! Μία ευκαιρία να τον δώ, και να «σφιζουμε» κανένα ποτηράκι. Γειά σου, βρέ "Αγγελε, παληαδερφέ.

— Μωρέ, καλώς τον τον Μιχαλιό. Καιρό που έχω να σε δώ. Κάτσε να πιουμε ένα ούζο.

— Είμαστε από κρασί. 'Απ' έδω ή ξαδέρφη μου, από τη Ζηλιάχωθα, διευθύντρια εκεί του 'Αρσακειού.

— Μπα ! "Εχει και 'Αρσάκειο ή Ζηλιάχωθα ;

— 'Αρσάκειο λέει!... 'Αρσάκεια να λές. Καμμιά δεκαπενταριά!

— Μωρέ, μπράβο σου, Ζηλιάχωθα! Πού είσαι, έλα δώ παιδί. Μισή δκά στα δλα !

— Και άλλη μία από μένα και μεζέ... Λοιπόν, πού λές, 'Αγγελάκι, αδερφούλι μου, πώς είδαμε όλα τα αξιοθέατα. Το «Υποβρύχιο», τη «Νυχτερίδα» το «Κόκκινο Κορίτσι»...

— Καλά, δόξα ο Θεός. "Αλλη μία δκά.

— Θυμάσαι κείνο το παληό τραγοϋδι, που λέγαμε, με τη λατέρνα άλλοτε ;

Στώπα και στο ξαναλέω

πάλι θέλεις να στο πώ ;

Που είσαι, έλα έδω παιδί. Κι' άλλη μία από μένα.

Στώπα και στο ξαναλέω...

— Ξαδερφέ μου, του είπεν ή δασκάλα, σιγά και ντροπαλά. "Αν με δή κανένας ύπουργός να τραγουδάω μέσα στην ταβέρνα...

— "Ο ύπουργός! Τι λές εκεί πέρα, ξαδερφούλα μου. Σιγά τον πολυέλαιο. Παληάδερφός μου είν' κι' αυτός! Νά, γυρίζοντας, έδύ στ' αξιοθέατα, σε κάποια ταβέρνα, θα τον θροϋμε...

Σάν θγήκαν, θα ήταν δέκα και μισή. Περνώντας μέσ' από το Ζάππειο, ή ξαδέρφη είδε του Βαρβάκη τ' άγαλμα.

— Ποιός είν' αυτός;

— Ποιός, αυτός; Κανένας δεν τον ξέρει. "Ετσι θρέθηκε εκεί...

— Κι' εκείνα τά αρχαία, του είπεν ή δασκάλα, δείχνοντάς του τις κολώνες του 'Ολυμπίου Διός, ποιά είνε;

— Ποιά, αυτά; Αυτά δεν είν' αρχαία, αυτές είνε ή Κολώνες. Μά θιάσου λίγο, ξαδερφούλα μου, να πάμε έδω στη λεωφόρο Συγγρού να γνωρίσης μία ταβέρνα με ρετινάτο κεχριμπάρι, άλλο που σου λέω, μ' άλλο να το ιδής!...

— Μά εγώ θα ήθελα να ιδώ κάνα αρχαίο.

— "Ωχ, βρέ αδερφέ, και σύ. Τον "Αγγλο θα μάς κάνης τώρα; "Υπάρχουν πιο χαζοί στον κόσμο άνθρωποι από τους "Εγγλέζους να ξοδεϋουνε τόσο λεπτά για να έρχωνται έδω να βλέπουν τις χαλάστρες. Τ' αξιοθέατα των 'Αθηνών δεν ζήτησες να δής;...

— "Ελα να σου τά δείξω. "Ελα να τσιμπήσουμε και κάτι, γιατί είνε γιώμα πειά. Νά έδω είν' ή «Νυχτερίδα». "Επιτρέπεται να έρθης στην 'Αθήνα και να μη την δής; Τότε γιατί ήρθες στην 'Αθήνα; Κάπελα, ένα γιοματάρι, σε παρακαλώ.

Στώπα και στο ξαναλέω...

Θά ήτανε δύο ή ώρα, περασμένες, σάν θγήκανε από εκεί. — Τόν καφέ μας θα τον πάρουμε στο «Κόκκινο Κορίτσι». Στην Καλλιθέα, έδω κοντά. 'Από τά πιο σπουδαία αξιοθέατα. 'Η δασκάλα είδε την 'Ακρόπολι ψηλά. Τή γνώρισε από τις ζωγραφιές.

— Αυτή δεν είνε ή 'Ακροπολις;

— Ποιά ή έφημερίδα;

— "Οχι, ή αρχαία ή 'Ακρόπολις.

— Αυτή.

— Θα ήθελα να ιδώ τον Παρθενώνα των 'Αθηνών κι' έπειτα πίνουμε καφέ.

'Ο Μιχαλάκης ήταν στα «ντουζένια» του.

— Τόν Παρθενώνα των 'Αθηνών; Ποιόν Παρθενώνα; 'Υπάρχει τέτοιο πράμα σήμερα; "Αίντε-αίντε... Πώς φαίνεσαι πως είσαι από τη Ζηλιάχωθα. Νά τώρα, έδω παρακάτω, είνε το «Κόκκινο Κορίτσι», στην Καλλιθέα, καθώς σουλα, εκεί θα ιδής Παρθενώνες! Ξεπαρθενώνες, όσους θές...

Σάν πηκαν τον καφέ τους, της είπε:

— Ξαδερφούλα μου κι' ένα κονιάκ;

— "Οχι, ευχαριστώ.

— "Ε, τότε πάμε κάτω στο Φάληρο, στο «Υποβρύχιο». Αυτό αξίζει να το δής.

— "Ε, άς δώ κι' ένα υποβρύχιο, έσκέφθη ή δασκάλα...

— Λεωφορείο, στόπ!

— Τι είνε τουτο έδω; του είπε ή δασκάλα, σάν φθάσανε στο ζυθεσιατόριο.

— Τουτο; Το «Υποβρύχιο». Τι είνε;

— Τι υποβρύχιο είνε αυτό; 'Εγώ το φανταζόμουνα καράβι, να πλέη μέσα θαθειά στο θυθό της θάλασσας.

— Και τί μαρίδα είνε ή σουλιά να πλέη μέσα θαθειά στο θυθό της θάλασσας; Σάν έχει ρουσκοθαλασσιά, τά κύματα, καμμιά φορά, καβαλλικεύουν τά τραπέζια. "Αίντε έλα κάτσε και έχει και μία ρετινία κάντια.

— Μά...

— Μά και ξεμά δεν έχει, πρέπει να το ιδής. Μη πούνε στη Ζηλιάχωθα πως σ' αφήσαμε στραθή, και δεν είδες την 'Αθήνα. "Ελα που σου λέω να το δής, έχει και ραδιόφωνο.

— Καλά, μά πότε θα δούμε τά Μνημεία;

— Τά μνημεία; Σάν πάμε στο νεκροταφείο. Πάμε αν θές. "Εχει και μία ταβερνίτσα εκεί κοντά. Θεός!... Πάνε ύπουργοί, έφέτες, νομομηχανικοί.

— Εκεί τον έχουνε τον "Αγνωστο Στρατιώτη;

— "Από άγνωστους εκεί πέρα, άλλο τίποτε! "Αγνωστους όσους θές.

— "Εγώ τον "Αγνωστο Στρατιώτη θαθελα να ιδώ!...

— Μά δεν μου λές, ξαδέρφη, τί τον θές τον άγνωστο στρατιώτη; Σήμερα δεν προσέχουν τους γνωστους και σύ ζητάς άγνωστους;... "Ελα που σου λέω εκεί, έχει μία ταβερνίτσα με ρετινία κάντια και έχει και τζάζ-μπάντ. Μά ξέρεις μία τζάζ-μπάντ ύπέροχη. Μπορεί καμμιά φορά να ζυπνήση και τους πεθαμένους!

— Μην κάνεις κάνα λάθος, ξαδερφέ μου; "Ετσι την ξέρεις την 'Αθήνα; Την ξέρεις, δεν σου λέω, θέβαια, μά εγώ θέλω την άλλη, την παληά.

— Λάθος, εγώ να κάνω λάθος; "Εγώ δεν ξέρω την 'Αθήνα, που όδηγώ όλους τους άστέρας όπου έρχονται από τη Βιτρινίτσα και τους λόρδους από τά Τρικάλα με τά θαθειά κεμέρια ;

— Πιτσιρίκο, βρέ Πιτσιρίκο, μία όκω!

Τό βράδυ άργά, και άφου πήγαν και στοϋ «Γιάννη» και στον «Ελατο», γυρίσανε στο σπίτι. Ο ένας ιόλις στεκόντανε στα πόδια του απ' το μεθύσι, κι' ο άλλος απ' την κούρασι.

(Συνέχεια εις την 49ην σελίδα).

— "Ολους τους άστέρας από τη Βιτρινίτσα, κι' όλους τους λόρδους απ' τά Τρικάλα, εγώ τους φέρνω στα αξιοθέατα των 'Αθηνών...

ΣΤΟ ΑΚΤΡΟΝ ΤΟΥ «ΒΑΣΙΛΕΩΣ.. ΤΩΝ ΛΩΠΟΔΥΤΩΝ

(Συνέχεια εκ τής 8ης σελίδος)

πο. Μά πρέπει νά σᾶς βεβαιώσω ὅτι ὁ Μαρσέλ φαινόταν ἕνα καλὸ καὶ τίμιο παιδί. Δὲν ξέρω πῶς ἐχάλασε.

— «Ε, «μ' ὅποιον δάσκαλο καθήσης, τέτοια γράμματα θά μάθης», τοῦ εἶπε εἰρωνικά ὁ Φλοσὺ. Βάζω στοίχημα ὅτι τοῦ ἔχεις διηγηθῆ ὅλα σου τὰ κατορθώματα καὶ φυσικά ὁ Μαρσέλ ζήτησε τὴ δόξα σου!

Ὁ ὑπάλληλος τοῦ Μπάρμπα-Γκό ἀναγκάστηκε ὕστερα ἀπὸ λίγο νά πῆ ὅλη τὴν ἀλήθεια καὶ ν' ἀποκαλύψῃ τὰ κλοπιμαῖα. Τὰ εἶχε κρυμμένα μέσα σὲ δυὸ κάσες. Εἶχε σκοπὸ νά τὰ πουλήσῃ σιγά-σιγά στοὺς διάφορους πελάτες τοῦ ἀφέντη του καὶ νά κερδίσῃ ἔτσι ἕνα σωρὸ λεφτά.

Ὁ Μπάρμπα-Γκό αὐτὸ τόν... συναγωνισμὸ τὸν θεωροῦσε μεγάλη... ἀτιμία καὶ γιὰ εὐχαρίστησί του παρέδωσε τὸν Μαρσέλ στὸν ἀστυνομικό. Κι' ἐκεῖνος τὸν ὠδήγησε στὸ τμήμα.

Ὅταν πάλι μείναμε μόνοι μετὰ τὸν Φλοσὺ, τοῦ ζήτησα νά μου ἐξηγήσῃ πῶς μετὰ τὴν εὐκολία εἶχε ἀνακαλύψῃ τὸν λωποδύτη.

— Ὁ ἀστυνομικός, μοῦ ἀπάντησε, πρέπει νά ἔχῃ καλὸ μνημονικό. Ὅταν λοιπὸν μοῦ ἀνέφεραν πῶς εἶχε γίνει ἡ κλοπὴ τοῦ «Μάζεστικ», ὑπωπτεύθηκα ὅτι κάποιος θά εἶχε μεταμφιεσθῆ σὲ ὑπῆρέτη. Τότε θυμήθηκα ὅτι εἶχα δῆ τὴ στολὴ ἑνὸς γκρουὺμ στὸ κατάστημα τοῦ Μπάρμπα-Γκό. Ἡ πρώτη δουλειὰ μόλις πῆγαμε λοιπὸν ἐκεῖ πέρα, ἦταν νά δῶ ἂν αὐτὴ ἡ στολὴ ὑπῆρχε ἀκόμη ἐκεῖ. Καὶ πράγματι ὑπῆρχε. Ὅταν ὁμως τὴν ἐξέτασα μετὰ τὸ φακό μου, εἶδα ὅτι εἶχε φορεθῆ, ἐντελῶς πρόσφατα, γιὰ τὴ στολὴ μου, ὡς γνωστόν, ξυρίζεται δυὸ φορές τὴ μέρα. Μά ἡ βεβαίωσις τοῦ λωποδύτη ὅτι εἶχε νά φορεθῆ αὐτὴ ἡ στολὴ τρεῖς μῆνες, μ' ἔκανε στὴν ἀρχὴ νά τὸν ὑποπτευσθῶ ὡς συνένοχο. Κ' ἴσως ὁ Μπάρμπα-Γκό νά εὕρισκε τὸν μελετᾶ του, ἂν ἐντελῶς τυχαῖα δὲν παρουσιαζόταν ὁ Μαρσέλ, ὁ δράστης τῆς κλοπῆς τοῦ «Μάζεστικ».

Ἀναγκάστηκα νά συγχαρῶ τὸν Φλοσὺ γιὰ τὶς ἐπιτυχεῖς ἔρευνές του κ' ὕστερα πῆγα στὴν ἐφημερίδα μου γιὰ νά σᾶς γράψω αὐτὸ τὸ κομμάτι πού διαβάσατε.

ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΜΑΝΤΕΙΑΣ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 23)

Ξαφνικά, ἄνοιξε ἡ πόρτα, καὶ μιὰ ξανθιά νεαρὴ γυναῖκα μπῆκε μέσα καὶ ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του... Ἦταν μετρίου ἀναστήματος, ἀλλὰ λυγερὴ, μετὰ μαῦρα ὑγρά μάτια, μετὰ μυτίτσα τσαχπίνικα ἀνασηκωμένη, καὶ μετὰ χεῖλη δροσερά... Φοροῦσε μαῦρο γουνένιο ἐπανωφόρι, πανάκριβο καὶ σπάνιο...

Φιλήθηκαν μετὰ διάχουσι... Ξαφνικά ἕνας πυροβολισμὸς ἀντήχησε, κ' ἡ γυναῖκα κυλίστηκε αἱματόφυρτη στὸ πάτωμα!...

Τρόμαξα, ξύπνησα ἀπ' τὴ νάρκη μου —δίχως νά πρυλάθω νά δῶ ἄλλα— καὶ διηγήθηκα τὰ ὅσα ἄσχετα μετὰ τὴν ὑπόθεσί του εἶδα, στὸν συμπαθητικὸ πελάτη μου!... Δὲν ἤξερα κιόλας τί νά τοῦ πῶ: Ἐκεῖνος μετὰ ρώτησε γιὰ ἐπιχειρήσει καφέδων, κι' ἐγὼ τοῦ μίλησα γιὰ δράματα ἐρωτικά!

— Κυρία μου, μετὰ φωτίσατε μετὰ τὸ παραπάνω! μοῦ εἶπε τότε ὁ νέος, ταραγμένος ἀλλὰ καὶ μετὰ ἀγενέστατα σαρκαστικὸν τόνο στὴ φωνή του. Ὁ νέος μετὰ τὴν οὐλὴ πού μοῦ περιγράψατε εἶνε ὁ συνεταῖρος μου!... Κι' ἡ νεαρὴ γυναῖκα μετὰ τὴν ἀνασηκωμένη μυτίτσα εἶνε ἡ σύζυγός μου!... Ἐγὼ σᾶς ρώτησα γιὰ τοὺς καφέδες μου, κι' ἐσεῖς μοῦ λέτε ὅτι ἡ σύζυγός μου θά μετὰ ἀπατήσῃ μετὰ τὸν συνεταῖρο μου!... Σᾶς λέω λοιπὸν, ὅτι ἔχω ἀπόλυτη, τυφλὴ ἐμπιστοσύνη καὶ στοὺς δυὸ τους... καὶ σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὶς ἀμφιβολές—σάν καλοθελητοῦ—πληροφορίες σας!!!

Μοῦ ἔστρεψε τὴ ράχι, κι' ἔφυγε...

Κι' ὁμως: Ὑστερα ἀπὸ ἐνάμιση μῆνα περίπου, διάβασα στὴν ἐφημερίδα ὅτι ὁ κ. Α... Π..., ὁ νέος δηλαδή πού μ' ἐπισκέφθηκε, συνέλαβε ἐπ' αὐτοφώρῳ τὴ σύζυγό του καὶ τὸν συνεταῖρο του νά τὸν ἀπατοῦν σ' ἕνα ξενοδοχεῖο... Κι' ἔξαλλος ἀπ' τὴν ἀγανάκτησί του τότε ἐπυροβόλησε καὶ τραυμάτισε σοβαρῶς τὴ σύζυγό του, ἐπὶ δεξιᾷ πλευρῷ τῆς!

Ἡ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΣΤΩΝ ΤΟΥ ΤΖΟΕ ΛΟΥΪΣ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 26)

καὶ τὸν «ἐλύντσαραν» κι' αὐτὸν μπροστὰ στὰ μάτια τῶν ἀστυνομικῶν! Ὑστερα ἔβαλαν φωτιὰ στὸ μαγαζὶ του κι' ἔρριξαν μέσα στὶς φλόγες τὸ κατακομματιασμένο πτώμα του...

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ, μιὰ ὁμάς μαύρων, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, πού ἀποτελοῦσε ἕνα εἶδος πλαγιοφυλακῆς, ἔσπασε τρία ὄπλο-πωλεῖα κι' ἄρχισε νά μοιράζῃ περιστροφὰ, σφαῖρες καὶ μικρὰ ὄπλοπολυβόλα. Οἱ ἀστυνομικοὶ τώρα τὴν εἶχαν ἄσχημα! Ἐπρεπε νά ἐξοπλισθοῦν καὶ αὐτοὶ καὶ ν' ἀφήσουν τὴν τακτικὴ τῆς ἀμύνης μετὰ τὰ δακρυγόνα ἀέρια. Γρήγορα, λοιπὸν, ἔκλεισαν τὶς ἐξόδους μιᾶς μεγάλης πλατείας, ἀπὸ τὴν ὁποία περνοῦσε ἡ διαδὴλωσις, ἄφησαν ἕναν μόνο στενὸ δρόμο ἐλεύθερο κι' ἔκαναν τὴν πρώτη ἐπίθεσι κατὰ τῶν μαύρων.

Στοὺς πυροβολισμοὺς τῶν πόλισμαν, οἱ θαυμασταὶ τοῦ Τζόε Λούις τὰ ἔχασαν γιὰ μιὰ στιγμή. Ἐπειτα, ὁμως, χωρὶς νά ξέρουν τί κάνουν ἀπὸ τὸν ἔξαλλο ἐνθουσιασμὸ τους καὶ τὴ λύσσα τους, ἀναποδογύρισαν μερικὰ λεωφορεῖα, ταμπουρώθηκαν πίσω ἀπὸ αὐτὰ καὶ ἄρχισαν κι' αὐτοὶ ν' ἀπαντοῦν στοὺς ἀστυνομικούς μετὰ τὰ περιστροφὰ τους καὶ τὰ ὄπλοπολυβόλα τους.

Ἡ κατάσταση ἦταν κρίσιμη καὶ θά κατέληγε ἀσφαλῶς σὲ μιὰ φονικὴ μάχη, πρωτοφανοῦς ἀγριότητος, ἂν ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας τοῦ Σικάγου δὲν εἶχε μιὰ μεγαλοφυᾶ ἔμπνευσι. Διέταξε ἀμέσως νά κινητοποιηθοῦν ὅλες ἡ πυροσβεστικὲς ἀντλίες τῆς πόλεως κι' ἐπειδὴ ἡ πλατεία ἦταν σκοτεινὴ καὶ, ὅπως ἦταν ἐπόμενο, τὸ σκοτάδι ἔδινε θάρρος στοὺς μαύρους, ζήτησε νά τοῦ φέρουν ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερους ἰσχυροὺς στρατιωτικούς προβολείς.

Κι' ἔτσι, ὕστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα, ἡ πλατεία ἦταν κατάφωτη! Οἱ μαῦροι, μέσα σ' ἐκεῖνα τὰ ἐκτυφλωτικὰ φῶτα ἔχασαν ἀμέσως τὸ ἠθικὸ τους. Αὐτὴ ἡ στιγμή ἦταν κατάλληλη γιὰ τὴ δράσι τῶν πυροσβεστικῶν ἀντλιῶν! Ἀκατάσχετοι χεῖμαρροι νερῶν, πού ἔπαιρναν μιὰ φαντασμαγορικὴ ὄψι ἀπὸ τοὺς προβολεῖς, διέλυσαν μέσα σὲ λίγα λεπτὰ τὴν τρομακτικὴ ἐκείνη διαδὴλωσι τῶν μαύρων καὶ ἡ πόλις τοῦ Σικάγου, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ἀπερίγραπτη ἀγωνία πού εἶχε κρατήσῃ δυὸ δλόκληρες ὥρες, ἠσύχασε!...

Περιττὸ ν' ἀναφέρῃ κανεὶς ὅτι ἡ Ἀστυνομία, τὴν ἴδια νύχτα, ἐνήργησε περισσότερες ἀπὸ χίλιες συλλήψεις. Μέχρι τῆς στιγμῆς, ὁμως, δὲν ἔχει ἐξακριβώσῃ ποιοὶ ἀπὸ τοὺς μαύρους θαυμαστάς τοῦ Τζόε Λούις «ἐλύντσαραν» τὸν πόλισμαν Πέτερσον καὶ τὸν λευκὸ ἔμπυρο. Κι' οὔτε ὑπάρχει ἐλπίς ὅτι θά τοὺς ἀνακαλύψῃ ποτέ!...

ΖΩΡΖ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

ΕΝΑ ΤΑΞΕΙΔΙ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

(Συνέχεια εκ τής 7ης σελίδος).

Ὁ Μιχαλῖος ἦταν ὄλο εὐθυμία:

Στῶπα καὶ στὸ ξαναλέω,

πάλλι θέλεις νά στὸ πῶ;

Ἐκαλτσούνωτη στὴ βρούσι

ἄλλοτε νά μὴ σὲ δῶ...

— Ἐ, εἶδατε πολλὰ ἀξιοθέατα; τοὺς ρώτησε ἡ Συρματζούδα, στρώνοντας τὸ τραπέζι γιὰ νά φᾶν. Ἐμεινες εὐχαριστημένη;

— Ἄν εἶδαμε, λέει!.. ἀπήντησεν ὁ Μιχαλῖος. Σωρὸ ἀξιοθέατα. Τὸ «Ἵποβρύχιο», τὸ Φάληρο, τὴ «Νυχτερίδα» τῆς λεωφόρου τοῦ Συγγροῦ, τὸ «Κόκκινο Κορίτσι», τὰ «Τρία Δένδρα», τὸ «Κυπαρίσσι», τὸ Νεκροταφεῖο, τὴν «Κόρη τῆς Γειτόνισσας», τὰ «Δυὸ Περιστερία». Τοὺς «Μπεκρήδες» δὲν εἶδαμε ἀκόμα, μά θά τοὺς δοῦμε καὶ αὐτοὺς καὶ ὅλα τὰ ἄλλα αὔριο. Ἐχομε καιρό!... Θά τὰ μάθῃ ὅλα ἡ ξαδέρφη μας.

— Μοῦ φαίνεται, σκεπτόταν ἡ ξαδέρφη, πῶς τὴν Ἀθήνα τὴ μαθαίνει κανένας πιὸ καλὰ, διαβάζοντας στὴ Ζηλιάχωθα, παρὰ σάν ἔρχεται δῶ πέρα...

— Ἐννοια σου, τὴ διέκοψε ἡ Συρματζούδα, καμαρώνοντας, καὶ θά σοῦ τὰ μάθῃ ὅλα ὁ Μιχαλῖος, σάν νάσουνα ἕκατὸ χρόνια στὴν Ἀθήνα!...

ΣΤΑΜ ΣΤΑΜ